

PRO MEMORIAM

Ignacy Zbigniew Pietruszewicz
(21 IX 1944 - 14 XI 2006)

Według łacińskiej maksymy „de mortuis aut bene, aut nihil” winniśmy mówić o zmarłych dobrze lub wcale. W przypadku Ignacego Zbigniewa Pietruszewicza „Zbyszka” możemy, a nawet powinniśmy mówić dobrze, zasłużył bowiem na to całym swoim życiem.

Piszący te słowa jako szwagier, znający „Zbyszka” od ponad 30 lat ma nadzieję, że choć w ten sposób uczci Go nie tylko rodzinnie, ale przybliży tę postać, zwłaszcza zainteresowanym historią sportu i ruchu ludowego.

Wspominając „Zbyszka” i szukając przysłowiowego klucza do jego osobowości, należy sięgnąć do lat dziecińczych czy wręcz niemowlęctwa, bowiem urodził się w ukochanym na zawsze Wilnie, z którego ekspatriowany został wraz z matką Marią i dziadkiem Michałem Hermanowskim.

Urodził się podczas nieobecności ojca Ignacego Stanisława, który od kilku tygodni znajdował się już w niewoli sowieckiej, wywieziony jako żołnierz 6 Brygady Wileńskiej AK z koncentracji w Miednikach do dalekiej Kaługi. Ten rys kresowo-konspiracyjny obecny był w domu Pietruszewiczów już zawsze, we wspomnieniach niejednokrotnie nawiązywano do poplątanych losów rodzinnych, gdyż wcześniej ojciec jako aktywny konspirator wileński zmuszony był, gubiąc tropy ścigających go: gestapo i litewskiej saugумы zmienić nazwisko na „Wolski” i jako taki wziął ślub w 1943 r. z Marią z Junosza-Hermanowskich. Urodzo-

ny we wrześniu 1944 r. Ignacy Zbigniew też początkowo był „Wolskim” i dopiero po ekspatriowaniu i powrocie ojca ze zsyłki kwestie te zostały unormowane. Rodzina Pietrusiewiczów przebywała początkowo na Ziemiach Zachodnich w Witnicy i Lubsku, gdzie ojciec kierował fabrykami kaflí. W 1950 r. objął stanowisko zastępcy dyrektora fabryki w Andrespolu pod Łodzią, dokąd sprowadziła się cała rodzina Pietrusiewiczów, powiększona w międzyczasie o siostrę Annę Wiesławę „Wiesię”.

Tu osiedli już na stałe i z tym terenem związał się Ignacy Zbigniew w pełni, wrastając w miejscową społeczność, żyjąc problemami i znając je dobrze. Tu zawiązały się jego pierwsze i dożgonne przyjaźnie, do końca kultywowane, gdy jako dorośli już i stateczni mężowie i ojcowie rodzin znajdowali w sobie chęć i siły do corocznych spotkań w gronie kilku zaprzyjaźnionych rodzin, mimo iż losy rzuciły ich w różne krańce Polski. Po ukończeniu renomowanego łódzkiego III Liceum im. Tadeusza Kościuszki podjął studia politechniczne, które ukończył w 1970 r. w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Białymstoku. Bliskość niemal fizyczna Wileńszczyzny przyciągała go skutecznie i w okresie studiów kilkakrotnie odwiedzał rodzinne kąty i pozostałą rozsianą gęsto po tamtym terenie Rodzinę.

Był człowiekiem niezwykle rodzinnym, znajdującym czas na dociekania „genealogiczne”, prowadził obszerną korespondencję, zbierał informacje, dzięki którym można było odtworzyć kilka pokoleń rodu. Po 1989 r. aktywnie działał w organizacjach kresowych, zwłaszcza „Towarzystwie przyjaciół Wilna i Grodna”. Corocznie wyjeżdżał na słynnego „Kaziuka” do Wilna i w tej swojej drodze nie ustawał do końca, był czcicielem Matki Boskiej Ostrobramskiej, z której obrazkiem został pochowany.

Mimo tych mających charakter nostalgiczny cech charakteru, stąpał po ziemi twardo i realistycznie. W ogromnym stopniu był społecznikiem poświęcał swój czas i siły dla dobra innych. Jego potężną sylwetkę można było spotkać na zgoła wszystkich ważnych dla funkcjonowania gminy uroczystościach, spotkaniach, zawodach. Tę aktywność wykazywał przede wszystkim na polu szeroko rozumianego sportu i rekreacji prowadzonej w terenie od podstaw. W 1970 r. wstąpił do LZS Andrzejów, nie uchylał się od żmudnej pracy organizacyjnej, był jednym z członków założycieli GLKS „Polonia” Andrespol, który powstał na bazie LZS Andrzejów. Sam czynnie uprawiał lekką atletykę, przez wiele lat był niedościgniony w pchnięciu kulą oraz rzucie dyskiem i oszczepem. Z biegiem lat przechodził coraz bardziej do pracy „u podstaw” współorganizując z dużymi sukcesami sport wiejski na terenie powiatu łódzkiego. Pełnił też funkcję instruktora turystyki w Wojewódzkim Zrzeszeniu LZS, zdobył uprawnienia trenerskie i sędziowskie w zakresie lekkiej atletyki. Organizował też liczne rajdy i wyścigi kolarskie po ziemi łódzkiej. Już w 1975 r. zaczął pełnić odpowiedzialną funkcję Przewodniczącego Rady Gminnej ZLZS w Andrespolu, był najdłużej pełniącym tę funkcję w Polsce. Pod jego kierownictwem Rada Gminna doszła do 4 miejsca

najlepszych Rad Gminnych w Polsce. W roku 1999 zorganizował Radę Powiatową ZLZS Powiatu Łódzkiego Wschodniego. Na i Zjeździe Delegatów LZS Powiatu Łódzkiego Wschodniego został wybrany Przewodniczącym Rady Powiatowej. Nie szczędził czasu i energii na organizację licznych imprez sportowo-rekreacyjnych, integrując przy tym działaczy sportowych na terenie powiatu. W pracy zawodowej realizował się początkowo w Fabryce pierścieni Tłokowych „Delta”, następnie jako sekretarz w Urzędzie Gminy Andrespol. W latach 1990-1998 był dyrektorem OSiR „Relaks” w Wiśniowej Górze.

Mając wpływ na kierunek rozwoju sportu i jego bazy organizował m.in. takie imprezy jak: Spartakiada Mieszkańców Powiatu Łódzkiego – Wschodniego, Halowe Turnieje Piłki Nożnej i Siatkowej. Pracując od 1998 r. jako inspektor ds. inwestycji w Urzędzie Gminy Nowosolna brał bardzo aktywny udział w rozbudowie bazy sportowej: pawilonu Łuczniczego w Starych Skoszewach, boiska piłkarskiego w Byszewach oraz zespołu boisk przyszkolnych w Lipinach (za obiekt ten szkoła otrzymała nagrodę Ministerstwa Edukacji Narodowej).

Obok zainteresowań i pracy dla sportu po 1989 r. poświęcał także uwagę propagowaniu w regionie idei samorządności, czego materialnym dowodem było współorganizowanie imprezy ponad lokalnej „Majówka Samorządowa”, której celem było szerzenie wiadomości o zadaniach i celach samorządów lokalnych oraz ich osiągnięciach.

Ignacy Zbigniew Pietruszewicz doceniał również znaczenie szeroko rozumianej informacji stale współpracując z prasą lokalną, przekazując jej informacje z życia gminy i powiatu, przez około 30 lat był stałym korespondentem społecznym „Wiadomości Sportowych”, później na kolumnie „Chłopskiej Drogi”, „Zapaśnika”.

Utrzymywał też kontakt z powodów sentymentalno-rodzinnych z prasą lokalną w Lubsku, gdzie spędził pierwsze lata życia.

Oprócz najbardziej znaczącego i widocznego zaangażowania w sprawy sportu i turystyki, działał też na niwie politycznej. Był członkiem ZSL/PSL, radnym w gminie Andrespol. Był członkiem Zarządu i Komisji Rewizyjnej w b. Miejskim Województwie Łódzkim Polskiego Stronnictwa Ludowego. W nowopowstałym powiecie pełnił do śmierci funkcję przewodniczącego Komisji Rewizyjnej PSL.

Do końca służył sprawom ruchu ludowego i sportu, odszedł nagle, tuż po skończeniu zajęć sportowych, w drodze do domu.

Pogrzeb na cmentarzu parafialnym w Bedoniu odbył się przy bardzo licznej asyście żegnających Go, co najlepiej świadczyło o tym iż dobrze spełnił swoje ziemskie zadanie. Nie będzie gołosłownym stwierdzenie, że był człowiekiem niezłomnych zasad, na które zawsze można było liczyć i na nim polegać. O tej jego cesze mówił nad grobem, żegnający w imieniu władz PSL pan Marek Bartoszewski – Prezes Powiatowego Zarządu PSL Łódź-Wschód.

Obok najbliższej rodziny, w tym żony Anny i córki Joanny żegnały go poczty sztandarowe Zarządu Wojewódzkiego PSL, zarządu Powiatowego PSL w Powiecie Łódzkim-Wschodnim, LZS, przedstawiciele licznych klubów sportowych, współpracownicy, wychowankowie z klubów sportowych.

W jednym z nekrologów napisano w imieniu „Klubu Kresowego Wilnian”, iż był z urodzenia i sercem Wilnianinem, należy jednak dodać, iż również tereny, na których przyszło Mu żyć i tak owocnie pracować przez ostatnie 56 lat, na pewno były też drogie jego sercu.

Za swoją działalność i zasługi Ignacy Zbigniew Pietrusewicz otrzymał następujące odznaczenia:

- Zasłużony Działacz LZS,
- Zasłużony Organizator Turystyki LZS,
- Złota Odznaka Honorowa,
- Zasłużony Sportowiec LZS,
- Za Zasługi dla Kolarstwa Polskiego w stopniu złotym,
- Honorowa Odznaka Miasta Łodzi za Zasługi dla Województwa Miejskiego Łódzkiego,
- Brązowy Medal „Za Zasługi dla Obrony Kraju”,
- Srebrna Odznaka Honorowa PZLA,
- Złota Odznaka Honorowa PZLA,
- Srebrna Odznaka „Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej”,
- Złota Odznaka „Zasłużony dla Kultury Fizycznej”,
- Medal Pamiątkowy 35-lecia LZS,
- Medal 50-lecia LZS za Zasługi dla Sportu i Turystyki w Środowisku Wiejskim,
- Medal „W Uznaniu Zasług” z okazji 55-lecia LZS,
- Złota Odznaka Honorowa Zrzeszenia LZS w Dowód Uznania za Wieloletnią Działalność na Rzecz Upowszechniania Kultury Fizycznej i Turystyki w Środowisku Wiejskim,
- Srebrny Krzyż Zasługi przyznany przez Prezydenta RP,
- Złoty Krzyż Zasługi przyznany przez Prezydenta RP.

Tadeusz Dubicki